

Leerrede over Openbaring 1: 17 t/m 19, uitgesproken op 2e Paasdag 18-04-1949 te Schiedam door ds H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 25: 5 en 6

Lezen - De 12 Geloofsartikelen

Openbaring 1

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt u in de verzen 17 t/m 19 van het ons zo-even gelezen eerste hoofdstuk uit het boek der Openbaring van Johannes, waar Gods Woord aldus luidt:

17. *En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten; en Hij legde Zijn rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste;*
18. *En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods.*
19. *Schrijf, hetgeen gij gezien hebt, en hetgeen is, en hetgeen geschieden zal na dezen.*

Leerrede.

Wij zullen bij het verhandelen van deze woorden inzonderheid hierbij stilstaan, dat Jezus Christus - als die opgestane Koning, Die dood, graf en hel en alle macht heeft overwonnen - de Beantwoordende is in onze belangen en in al onze behoeften. Want dat is de inhoud van geheel de evangelieleer. Deze stof, die wij uw aandacht hebben voorgelezen, leent zich daartoe bij uitnemendheid. Immers, Johannes getuigt hier te zijn: der gemeenten broeder en medegenoot in de verdrukking, in de lijdzaamheid, en dat Hij als een gevangene was op het eiland Patmos.

Hij zegt dus niet: ik ben een apostel, ik sta ver boven ulieden! Neen, zo is het niet. Hij noemt zich een medebroeder in de verdrukking en in de lijdzaamheid. Dus zegt hij: ik en gij, gemeenten, zijn leden van Christus. Wij delen in hetzelfde, wij zijn hier in de strijd.

Als wij de ongewijde geschiedenis mogen geloven dan is hij, nadat men hem gevangen had genomen, in een ketel met kokende olie geworpen. Maar zoals het vuur in de oven de drie jongelingen niet deerde, en de leeuwen in de kuil Daniël niet beschadigden, zo was het ook met hem. Toen heeft men hem naar dat onherbergzame, schier onbewoonde eiland Patmos verbannen. Daar was hij dan, gescheiden van de gemeenten, en van de gemeenschap, en, terwijl hij dienaar van Christus was, kon hij niet eens een vermanend woord tot hen spreken, want hij was een verbannene.

Had Christus dan geen macht om dat te verhoeden, of hem de vrijheid te geven? De zaak was toch zó, dat de antichrist, de tegenvoeter van Christus, kwam en reeds gekomen was, om die jonggebouwde kerk, die nog maar nauwelijks openbaar geworden was, al weer te verwoesten. Had Christus dan geen macht om Johannes die vrijheid te geven dat hij zijn stem daartegen kon verheffen, predikende en handelende van de waarachtigheid van Christus, en van het leven in Zijn Naam, met uitsluiting van alles buiten Zijn Persoon en middelaarsbediening?

Ja zeker! Christus had wel die macht, maar ... Hij regeert op een geheel andere wijze dan wij zouden doen. Wij zijn eindige en aardse mensen. Hij is de Heere uit de hemel, Hij regeert hemels, goddelijk. Hij heeft Zijn oogmerk. Dat Johannes de gevangene op Patmos is geweest, zodat het leek alsof alles tegen de draad inging, daar hebben wij en de ganse christenheid - door al de eeuwen heen na Johannes - nog de profijt van, want wij hebben nu het boek van de

Openbaring van Johannes, dus de vrucht van zijn gevangenschap.

Wij lezen dan, dat, terwijl Johannes daar was als een gevangene, hij in de geest was op de dag des Heeren. De dag der opstanding, de dag waarop men gedachtenis vierde van de overwinning van Christus en dat in volkomenheid het nieuwe verbond - het verbond der genade - ingeluid was, welke dag nadien de rustdag geworden is. Eerst was het: zes dagen arbeiden en dan rusten; toen is het geworden: eerst rusten, en daarna arbeiden.

Dit is de dag, de roem der dagen,
Dien Israels God
(Die dood, graf en hel overwonnen heeft) geheiligd heeft;
Laat ons verheugd, van zorg ontslagen,
Hem roemen, Die ons blijdschap geeft.

Johannes wist dat de gemeenten op die dag vergaderd waren. Hoewel hij daar zijn stem niet kan verheffen, is hij er toch als in de geest tegenwoordig. Nu hoort hij een geluid achter zich. Het wordt genoemd een grote stem, als van een bazuin. Geklank van overwinning, van heerschappij, van overstemming van alle macht, van alle geluid, van alle heerschappij. Het is de stem van Christus. Die wordt genoemd te zijn als de stem van een bazuin. Hij zag òm, en ... daar was de Koning achter hem. Dus, Die keek Johannes ná. Wij zijn (dit er even tussen gevoegd) graag zó:

Jezus, ik wil U nedrig volgen,
waar Uw hand mij henen leidt;
want ik weet Uw hand is liefde,
en Uw weg de zaligheid.

Ja, Jézus vóór, en wij achter! Maar hier is het omgekeerd, hier is Jezus achter Johannes. Hij kijkt hem na in al het verdriet waarin hij is, in de zorgen, de bekommernis en in hetgeen waarin Johannes geen oplossing vindt. Wáárom moest hij de gevangene zijn? Christus kijkt hem daarin na. Nu kijkt Johannes om, en ziet Christus niet van achteren, maar Hij kijkt Hem in Zijn aangezicht, zoals Hij hem aankeek. Zullen wij daaraan denken?

Dat hebben nu ellendigen mee, die als geen weg en pad meer vinden. Dezulken wil Jezus nákijken. Als dan de tijd vol is, dan wil Hij Zich openbaren: Ik ben achter u, opdat wij eens in Zijn aangezicht kunnen zien zoals Hij is. Ja zó te zien, zoals Jezus er Zelf van zegt: "Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien." En in Christus te aanschouwen, dat er in de hemel een Vaderhart voor ons klopt.

Hij zag Hem in Zijn volle middelaarsbediening. Er ging een tweesnijdend scherp zwaard uit Zijn mond, waaronder verstaan wordt Zijn leraarsambt. Ten andere had Hij een kled dat reikte tot de voeten, waaronder verstaan wordt Zijn hogepriesterlijk ambt, en voorts had Hij een gouden gordel om, voorstellende Zijn koningsambt.

Daarbij: wandelende in het midden van de zeven gouden kandelaren, dus van lichtgevende lichamen. Die kandelaren worden verklaard te zijn de gemeenten, die waren van goud, dus duurzaam en onder het getal van zeven: de zeven gemeenten in Klein-Azië; een vol getal. Voorts kwam daar nog bij, dat Christus in Zijn rechterhand zeven sterren had, welke worden verklaard te zijn: de zeven herders, de leraars, de voorgangers. Die worden genoemd te zijn: engelen, hemelherauten.

Van de draak wordt gezegd, dat in zijn grote macht, zijn staart het derde deel van de sterren - voorstellend de leraars, die als sterren de donkere nacht verlichtten - des hemels trok en nederwierp op de aarde.

Maar hier hebben wij te doen met Christus, Die de zeven sterren in Zijn rechterhand houdt. Daarmede wordt immers Zijn macht voorgesteld. Zij konden niet uit de weg, noch links noch rechts. Jézus had hen, Hij deed met hen, en dan hadden de gemeenten geen gebrek, en leden er niet onder al was Johannes op Patmos. Zó beantwoordt de Koning die man, en lost al zijn bezwaren op.

Hij neemt die zodanig weg, dat Johannes helemaal niet hoeft te denken: had ik maar zó ..., of, wàs ik maar aldus. Want, let wel, Johannes was niet zo: "ik kan veel beter preken dan die zeven engelen, die zeven leraars." Want hij noemt zich te zijn: "die ook uw broeder ben, en medegenoot in de verdrukking, en in het Koninkrijk, en in de lijdzaamheid van Jezus Christus." Hij weet dus: ik ben níets, de genade moet alles doen. Wie Christus dan gebruikt, die gebruikt Hij. Of het nu déze is of díe, en als Hij er een ander voor wil gebruiken, dan heeft Hij Johannes niet nodig.

Zien wij dus wel: een totale oplossing in Johannes' geval en omstandigheden! Zó is Koning Jezus. Het liep bij Johannes - in de bezwaren die hij had - over Christus, over Zijn Koninkrijk, dus over het heil van zondaren. Daartoe is toch Christus, Hoofd van Zijn kerk en gemeente, de Opperherder en Opziener aller zielen?

Loopt het nu over onze ziel, over onze kinderen, over de gemeente Gods in het algemeen, bedenkt dan - als wij er mee zitten dat wij bij ons zelf, bij onze kinderen, bij onze naaste, of bij de gehele kerk niets kunnen veranderen - dat wij er mee bij Hem zijn. Hij wil de Beantwoordende zijn. Daartoe is Hij het Hoofd van Zijn kerk en koninklijk verhoogd. Zó verhoogd, dat de macht des doods, der hel, van het graf, ja niets de Koning heeft kunnen weerhouden. Al lag de waarheid in het graf, een zware steen er vóór, èn verzegeld en nog wachters erbij, àl wat haar drukte moest er af! Hij was door niets te weerhouden.

Christus zegt ook niet: Ik ben de Machtige, Die doet opstaan uit de dood. Neen, maar zegt: "Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven." Hij wil zeggen: Ik ben de Opstanding Zelf.

Dan kunnen dus degenen, die door het geloof aan Christus - Die de Opstanding is - gebonden worden, de vrucht er van gaan trekken, dat Hij de Opstanding is. Persoonlijk de vrucht gaan trekken bij aan- en bij voortgang, voor het eerst en bij vernieuwing, om met en door Hem op te staan uit de dood onszelfs tot dat nieuwe leven. Daartoe is Hij noodzakelijk. Laat ons dus dat troostwoord goed in de zin van onze gedachten bewaren. Dus niet: Hij doet opstaan, maar: "Ik ben de Opstanding, het Leven."

Hoe is het met Johannes als Hij Christus' heerlijkheid ziet? Daarvan lezen wij: "En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten." Van het zien van Zijn heerlijkheid? Ja! Maar dan moet ge zelf maar eens niets anders zijn dan een hoopje armoede en ellende, en daartegenover zulk een heerlijkheid zien! Dat zijn twee zulke ontzaglijke tegenstellingen, ja, die staan zo ver bij elkaar vandaan, dat wij wel kunnen zeggen: als dag en nacht, als licht en duister, als koude en hitte. Zó ver staan die van elkaar.

Dus nadat Johannes zich heeft omgekeerd en Jezus in die heerlijkheid zag, is het zo met hem gesteld dat hij als dood neerviel, maar gelukkig, aan Zijn voeten! Ja, dat is de vrucht van de ellende waarin hij gezeten had, en waarin Jezus hem had nagekeken. Als wij het goed nemen, wat kunnen kruis, jammer, verdriet, ellende ons toch allerlei schatten aanbrenge(n)! Want dáárdoor is het. Wat nu? Is Jezus zó: "Ja, Johannes, zó wil Ik het hebben, voel nu maar eens goed dat je niets bent, en wat een tobber je bent?!" Neen! Zo is Jezus niet. Want wij zijn zulke tobbers krachtens datgene wat die eerste Adam in het paradijs gedaan heeft.

Doch nu heeft die tweede Adam óók gedaan. Die is de Opstanding en het Leven. Die heeft een nieuw scheppingswerk in aanzijn geroepen door Zijns Zelfs arbeid en opstanding. Hij is de Eérstgeborene uit de doden, en Hij wil de Zijnen in Zijn overwinning en opstanding laten delen, hen de volle vrucht daarvan doen genieten.

Daarom lezen wij hier: "en Hij legde Zijn rechterhand op mij." Diezelfde arm met macht, waarmede Hij de engelen van die zeven gemeenten vasthield, die legde Hij op Johannes. Hier vinden wij de grootste familiariteit, de nauwste vriendschap. Het zijn wel twee zulke tegenstellingen: Hij in zulk een heerlijkheid, en Johannes zó. Maar nu in de grootste vriendschap. Zulk een wonderlijke Koning is Jezus.

Hoe verheven en groot is het, als er een koning is die een bedelaar de hand reikt, die een kwaaddoener troostwoorden toespreekt! Maar nu hebben wij te doen met Hem, Die op Zijn kleed en Zijn dij geschreven heeft: "Koning der koningen, en Heere der heren." Wie alle engelen aanbidden, Die legt Zijn rechterhand op Johannes en zegt: "Vrees niet. Johannes, dat moet je niet doen." Alsof Hij wil zeggen: Wij behoren bij elkaar.

Ja zeker, zó staan de zaken. Bij elkaar? Twee zulke tegenstellingen? De Eén in heerlijkheid, en de ander in zo'n lage staat van verdrukking? Ja, want de Koning wil zó zijn. Hij wil ons ongeluk en armoede wegnemen, en Zijn rijkdom, geluk en zegen vermaken.

Kan Hij dat? Ja! Dat is Zijn werk en ambt. Daarom staat er: "Ik ben de Eerste en de Laatste." Zowel van eeuwigheid als tot eeuwigheid, àlles.

Hoe is het nu met Johannes? Die is daar mede in begrepen. Ja, hij is daar ook mede in begrepen, en wel zó (ik zal die woorden bijbrengen die wij lezen in het boek Job, waar God tot Job spreekt): "Gij weet het, want gij waart toen - in de stilte der eeuwigheid - geboren, en uw dagen zijn veel in getal."

Nu is er wel zo'n verre afstand, zo'n tegenstelling tussen Christus en Johannes, maar bedenk eens dat Johannes van eeuwigheid af mede begrepen was in dat bundeltje der levenden. Jezus had hem mede in Zijn schoot toen Hij spelende was in de wereld Zijns aardrijks, en Zijn vermakingen waren met de mensenkinderen. Zo is Jezus, Die is hen van eeuwigheid af nabij geweest. Dat is daterende van toen tot in alle eeuwigheid.

Nu wil Christus - Die de hoogste Leraar is, de enige Hogepriester en de eeuwige Koning, Die de Overwinnaar is van alle macht van dood, graf en hel - komen bewijzen de Eerste en de Laatste te zijn, dat is: dat Hij de hoogste rechten heeft, van eeuwigheid tot eeuwigheid. Die rechten heeft Híj. De Vader heeft al het oordeel aan Zijn Zoon overgegeven, àlles op Zijn schouders gelegd.

Wat een woord is dat: "En Die leef"! Vervolgens: "en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid." Hij de levende Koning. Ik leef. En daar Hij leeft, leeft Hij Gode.

Wat is de wil van God? Toch om hier, op dit laag benedenrond, Zijn heerlijkheid openbaar te brengen door Zijn werken? Dat is de wil Gods. Hij wil Zijn Naam en Majesteit heerlijkheid aandoen. Daartoe is Christus door de Vader verordineerd en van eeuwigheid gezalfd om Zijn Knecht te zijn. Jezus leeft! Hij heeft ons vlees en onze natuur aangenomen, en is de broederen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde, en heeft alles verdiend en verworven wat verdiend en verworven moest worden, opdat die hoge majesteit Gods Zich zou kunnen uitspreken in Christus, in genade en in verzoening. Daar Hij het heeft verdiend en verworven, is Hij ook de Persoon, Die het hier Zijn kerk en gemeente in de tijd metterdaad komt toe te passen, dus Zijn heilverdiensten Zelf komt te schenken.

Ik leef. Daar Hij dan leeft, zo geschiedt er in Zijn kerk en gemeente, en bij een iedere ellendige in het bijzonder, niets - ja, kan er niets, tot in het allerminste toe geschieden - dan onder het oog van Christus, omdat Hij leeft. Dat Johannes op Patmos was, daar wist de Koning dus wel van. Als het Zijn wil niet was geweest, dan was het absoluut niet gebeurd.

Er geschiedt slechts datgene, wat naar Zijn wil is, en anders gebeurt het niet. Al zouden al de duivelen uit de hel ons een kruis willen toeschikken en alles zou daarop aanwerken, maar het is de wil van Christus niet, dan krijgen wij het niet. Doch als het Zijn wil is dat wij hier een kruis hebben, ja, dan kan heel de kerk en gemeente Gods het niet afwenden, zelfs de engelen niet. Hij leeft, en is het levende Hoofd. Nu regeert Hij.

Als het nu Zijn lieve wil is, dat wij van de zegeningen des verbonds genieten, en dat wij zegen, welvaart, blijdschap, vergenoeging, en troost hebben - ja, noem maar op, alles wat het hart streelt, verrijkt en bekoort - dan hebben wij dat naar de mate die Hij wil dat wij die krijgen. Dat kunnen ook alle duivelen niet afwenden, omdat Hij leeft.

Daarom heeft hier een ieder ellendige, onder Christus, als het levende Hoofd, zijn omstandigheden, en komt telkens voor de dag, dat, als wij op onze plaats zijn, de weg die wij gaan, en zoals het met ons gaat, goed is. Soms denken wij wel, dat het niet goed is, maar als wij er bij komen is het wel goed.

Dan kan het zelfs wel zo zijn, zoals ik eens van een oude vrouw gehoord heb, die op haar sterfbed lag te roemen: "ik heb in het land Gosen geleefd." Toen zij gestorven was, bleek dat zij nagelaten had: één dubbeltje en één 2½-cent stuk. Ja, haar familie dacht dat zij ik-weet-niet-wat voor een kapitaal had nagelaten. Maar die vrouw had, met in het land van Gosen te hebben gewoond, bedoeld: te hebben geleefd onder de levende Koning. Hij leeft, en had haar toegeschikt in al haar behoeften en omstandigheden, het had haar nooit aan iets ontbroken. Dat levert Jezus op. Ik leef.

En Hij voegt er aan toe: "en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid." Met, dat Hij dood geweest is, wil Hij te kennen geven: Ik ben ingegaan in ulieder staat, in de staat waarin het ganse mensdom en geheel mijn kerk aan onderworpen zijn geworden, door wat er in het paradijs is geschied. Want door de zonde is de dood in de wereld gekomen, dat is: de wrange en bittere vrucht van de zonde, het oordeel: "Ten dage als gij daarvan - van de boom der kennis des goeds en des kwaads - eet, zult gij de dood sterven." Nu is op de zonde de drievoudige dood gevolgd.

Maar nu spreekt Christus hier: "Ik ben dood geweest." Hij wil zeggen: Ik heb Mij, als Borg en Middelaar, vernederd in ulieder staat, Ik heb het Mij onderworpen en heb de vrucht der zonde getorst; die heb Ik gedragen. Ik ben dood geweest, gestorven als Borg en Middelaar. Waarom? Paulus noemt het: "Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode." Dus Jezus wil te kennen geven: Ik ben dood geweest, Ik heb ten enenmale vernietigd en uitgeroeid al wat door de zonde is. Dat heb Ik gedaan. Hij is de dood ingegaan Eén voor allen. Zodat het voor Zijn gemeente en kerk nu zó is, dat, al wat hun hier wedervaart van vrucht der zonde, al is het nóg zo bitter, zij daarin kunnen gaan ervaren - als zij zich Gode moeten onderwerpen, en die wrange vruchten wat proeven en smaken - hoe Christus dat kruis als "gesuikerd" heeft, en wat Hij daardoor teweeggebracht heeft. Want dááronder leren wij hier Christus kennen.

Nu zullen wij het ergste eens noemen wat een kind Gods kan treffen: de dood (wij bedoelen de natuurlijke dood). Dat is de laatste vijand die overwonnen moet worden. Hoe is het daarmee gesteld?

Dat is de door Christus overwonnen vijand. Luther noemt het, dat Christus door Zijn dood, de dood heeft opgegeten. Zó noemt Luther het.

Wat is dan de dood van de gelovige? Dat is, zoals de catechismus het leert: een afsterven van de zonde, en een doorgang tot in het eeuwige leven. Dus, geen betaalgeld! Let dus wel op, datgene waar wij hier zo mee geballast zijn: och, och, och, die zonde! die zonde! daarvoor heeft Jezus een weg gebaad, zodat wij er van af kunnen komen, en dat is: door de dood. Dát is dan de dood. Daardoor raak je al je zonden kwijt.

Nu heeft Hij er een deur van gemaakt, een poort, om in te gaan in de stad met paarden poorten. Hij is dood geweest, en leeft, en is levend tot in alle eeuwigheid. Dat is dus: vandaag, morgen, zo lang als wij leven, tot de jongste dag. Hij wil bewijzen aan de ganse kerk en gemeente, dat Hij de Levende is. Dat is dan de troost, de sterkte, de hoop, de blijdschap, de vergenoeging voor allen die belangen hebben, persoonlijk en in het algemeen. Een levende Koning!

Ook satan bewijst levend te zijn door strijd te leveren, en ons allerhande ellende toe te brengen. Maar de Koning heeft satan de kop vermorzeld, hem zijn macht ontnomen. Zo kunnen wij hier ook in de strijd leren kennen, dat Hij levend is tot in alle eeuwigheid. Want al spreekt de Koning slechts één woord - dat is toch niet veel - dan moet heel de macht der hel al vallen, want dat is een overwonnene.

Als wij de eenvoudigen zijn, dan kunnen wij het hier op dit benedenrond, onder de heilsbanier van Vorst Messias, al is het in alle strijd, banden, druk, en moeite, nog een wijle goed hebben. "Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid." De Zijnen, komt Hij dan hier in de tijd, omdat Hij de levende Koning is, naar het eeuwig voornemen, door Zijn Woord en Geest te bearbeiten, en te begiftigen met een levend geloof in Hem. Hij wil hen door het leven leiden, en ook nog eens er uit.

Wanneer hun vlees tot het stof wederkeert, dan brengt Hij hen voor eeuwig bij de Vader. Zelfs over hun stof behoeven zij geen zorg te hebben, want Hij is in alles de levende Koning. Hij heeft het graf geheiligd, en bewaart ook nog ons stof tot de dag der opstanding. Dan zal Hij Zijn heerlijkheid in volle luister openbaar brengen, wanneer Hij ook degenen die ontslapen zijn, uit het stof zal doen verrijzen, en zal zijn als de Eerstgeborene onder vele broederen, Hoofd van Zijn kerk en gemeente.

Wat een aanbiddelijke, verheven en gezegende Koning is Vorst Messias. Wat een Koning is Hij! Als wij Hem nog nooit hebben aangehangen, dat wij het dan voor het eerst gaan doen, en dat met ons ganse hart, want Hij is het zo waardig. Als wij aanvankelijk Hem hebben leren kennen als de Levensvorst, dat wij dan al meer gaan leren om ons aan Hem toe te betrouwen en op Hem te verlaten. Dat komt Hem toe. Daarin ligt ons aller welvaart.

Onze werken baten niet. Christus heeft gewerkt, zelfs zó: Hij is de dood ingegaan om de dood te doden, en Hij is opgestaan om Zich in autoriteit, gezag en macht te bewijzen. Laten wij dus leren, ons geheel aan Christus te houden, Hem als het hoogste goed te eren, te huldigen en te erkennen, want Hij, die Vorst der aard', is die hulde waard. Wij moesten met elkander maar eens zingen het eerste vers uit Psalm 138:

'k Zal met mijn ganse hart Uw eer,
vermelden, HEER,
U dank bewijzen ...

Dat Hij dan leeft tot in alle eeuwigheid, daar voegt de Koning nog bij: "Amen". Het zal waar en zeker zijn. Als een eed, opdat wij zouden weten, wat wij in en aan Hem hebben, dat het waarlijk zo is: Hij leeft tot in alle eeuwigheid. "Ja, maar dat weten wij wel." Ja, ... maar, is het praktijk in strijd en ellende?

Luther wordt genoemd een geloofsheld te zijn. Toch is het bij hem eens voorgevallen dat hij zo in banden zat, dat hij ten einde raad was. Van jammer liep hij toen het bos in. Ook zijn vrouw kon hem niet troosten. Maar toen hij weg was, deed zij al de blinden dicht. Toen hij na verloop van tijd weer naar huis kwam, schrok hij vreselijk en riep: "maar vrouw, wat is er nu gebeurd?" Het moest wel dat er iets vreselijks was gebeurd. Ja, zei zijn vrouw, dat was ook zo. "Wie is er dan gestorven? Uit de familie?" "Nee." "Van onze naaste vrienden?" "Nee, nog veel erger". "Ja, maar wie dan toch?" "Nu, dan zal ik het je maar zeggen: God is dood!" "Maar, dat kan niet." Dit was aanleiding dat de banden braken.

Daarom staat er hier apart bij: "Amen." Dat is: het zal waar en zeker zijn. Hoe dikwijls gebeurt het niet, dat het ons toeschijnt alsof God en Jezus dood zijn. Maar Hij leeft.

Het geloof in Zijn opstanding, en dat Hij leeft, wat kan dat niet teweeg brengen! Er was eens een begenadigde, die door allerlei omstandigheden haar zinnen was kwijtgeraakt, en in een inrichting werd verpleegd. Daar kwam een vriend haar opzoeken, en verzocht bij haar toegelaten te worden. Neen, dat kon niet, want haar verstand was totaal weg, dus hij kon niet bij haar worden toegelaten. Maar, vroeg hij, mag ik ze dan niet eens zien? Dat kostte ook nog heel wat moeite, maar tenslotte mocht hij ze dan door een soort traliewerk zien. Toen riep hij haar, in weedom des harten, bij haar naam en zei: "maar meid, is Jezus dan dood?" "O neen", was het antwoord, "Die leeft tot in alle eeuwigheid." Haar verstand was weer terug, en zij kon met hem mee naar huis. Dat brengt Jezus teweeg, en dat Hij leeft. Zó'n macht is dat!

Zullen wij er op letten, dat satan bezig is om dat telkens te ondermijnen? Dat hij, als wij in duisternissen zijn, in verlating, geen doorzicht hebben, daarmee aan komt dragen dat er in de hemel geen gedachtenis van ons is? Alsof Jezus dood is? Hij is wel dood geweest, maar Hij is uit de dood opgestaan, en al de klappen zijn op de schuldige kop van de draak neergekomen, en daarom zoekt die de zaak te verdoezelen.

Want ellendigen, waar alle eigen werk uit de handen valt, die zó ellendig zijn: Heere Jezus, ik ben op U aangewezen, die mogen op Hem hopen. Dat is de bedoeling. Niemand verlieze dan de moed, want al valt alle eigen werk uit de handen, en al wordt alles aan flarden gescheurd, houdt maar biddend aan, God zal u bewaren; al moet gij in 't duister gaan, al is het tot uw dood, dan is er nog geen nood, want dan zal Jezus het wel maken. Maar Hij wil dat wij Hem eren, dat wij het werkelijk op Hem gezet hebben. De Koning leeft.

Hij, Die "Amen" gezegd heeft, zegt ook: "En Ik heb de sleutels der hel en des doods." Wat bedoelt Hij met: de sleutels daarvan te dragen? Immers dit: Ik heb de macht over de hel, en over de dood. Hij is Overwinnaar. Nu mag de hel woeden, maar in de Psalm waarmee wij begonnen, komt nog op een plaats voor:

Duizend zorgen, duizend doden,
kwellen mijn angstvallig hart;
Voer mij uit mijn angst en noden.

Al is het dat zorgen en doden legio zijn, Christus heeft de macht over hel en dood. Daar Hij de Machthebbende is, en nooit een bedelaar heeft laten staan, en heeft willen bewijzen te leven tot in alle eeuwigheid, zo zal Hij zekerlijk Zijn macht betonen aan een ieder die bij Hem aanklopt. Het is toch Zijn werk om Zich aan dezulken te verheerlijken!

Veronderstel dat er op de duizenden en miljoenen in het christendom eens één was - dat zou toch niet veel zijn - die in de ellende van zijn staat en van de vloek het tot Christus gewend had, en Hij zou zo één ten prooi laten van de hel en de dood, zouden dan de duivelen het de Koning niet verwijten? Kan dat? Neen! Dat duldt Zijn glorie niet. Dan zal Hij bewijzen: Ik heb de macht. Daarom is satan een overwonnen vijand, en is de dood gedood, en is Christus de Overwinnaar. Maar Hij wil hebben, dat wij het op Hem laten aankomen, dan wil Hij ons in Zijn overwinning doen delen. Hij wil de Beantwoordende zijn.

Johannes was dus wel werkeloos op Patmos, maar nu laat de Koning eens horen hoe Hij is: zó ben Ik. Die eeuwige "Ik", waardoor alle dingen zijn, waardoor zij bestaan, zowel in het rijk der natuur als in dat der genade.

Hij zegt nog tegen Johannes: "Schrijf, hetgeen gij gezien hebt, en hetgeen is, en hetgeen geschieden zal na dezen." Hij spreekt hier dus over verleden, heden en toekomst. Nu zat Johannes daar wel als werkeloos, maar hij behoeft dat niet te zijn. Jezus zegt: dan zal Ik je wat te doen geven, dan ga je maar eens schrijven over het verleden, het heden en over de toekomst.

Johannes op Patmos heeft gedaan wat Jezus hem beval. Daar hebben wij heden nog de profijten van.

De Koning heeft toen al voor ons gezorgd. Al is het alleen al waar wij deze morgen over hebben mogen spreken. Hoeveel christenen hebben in de loop der eeuwen hiervan al niet de vruchten gehad? Zo geeft Jezus wat Hij nodig acht en goedkeurt.

Wij hebben allen wel eens gehoord van die verheven man Gods, die de schrijver geweest is van: "Eens christens reize naar de eeuwigheid", Bunyan. Die heeft jaren in de gevangenis moeten zitten. Nu kan men bijvoorbeeld wel zeggen: "die man had toch heel wat kunnen preken in die jaren!" Ja, maar hij zat in de gevangenis.

En nu, heden ten dage wordt in de geleerde wereld, onder doctors, professoren enz., de één al geleerder dan de ander, als er moeilijke zaken te verhandelen zijn, gezegd: "wij zullen er toch de ketellapper nog eens op nakijken." Zo'n bezoek heeft die man van de Koning in de gevangenis gehad! Waar geleerden buiten hebben moeten blijven, daar heeft die man van de Koning genoten, en op zulk een wijze, dat het geen tegenspraak lijdt. Zullen wij dat allen onthouden? Zij hebben dat als uit Christus' mond voor ons kunnen optekenen.

Daarom ook: Christus heeft voor een ieder werk, elk op de plaats waar hij gesteld is: in zijn gezin, tegenover onze kinderen enzovoorts, hoe dan ook. Zo ook hier met Johannes. Hij behoeft geen leegloper te zijn. Wenste hij te leven voor God en Jezus en voor zijn naaste, dat vindt de Koning goed, dat måg. Dan schrijf je maar, over verleden, over heden en over de toekomst. En wat Hij nu op onze hand zet en geeft, dat gaat vanzelf; dat kàn. Laat het dan genoeg zijn voor dit morgenuur. Wij hebben dan in het kort zoeken aan te tonen, hoe Christus een Beantwoorder is in de behoeften. Dat wij dan openbaar worden met onze belangen en behoeften. Niet om zelf de zaken zoeken te verhelpen, maar zó openbaar worden om er mede tot Hem te gaan - zowel tot bekering alsook als bekeerden, in het één als in het ander, naar geval, staat, weg en omstandigheden - Die de levende Jezus is, Die opgestaan is. Laten wij Hem dan de eer geven om Hem te laten besturen en te laten waken:

't is wijsheid wat Hij doet;
zo zal Hij alles maken,
dat g'u verwond'ren moet.
Als Hij, Die alle macht heeft,
met wonderbaar beleid,
geheel het werk volbracht heeft,
waarom gij thans nog schreit.

Bevestig dan Hij Zijn Woord, dat Jezus Christus de Opstanding is en het Leven. Amen.

Slotzang:

Psalm 144: 7

Welzalig is het volk, dat, dus gezegend,...

Zegen: Gaat voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes zij en blijve met u allen. Amen.